

"les persones quan paguen per veure un pallasso com més paguen més riuen i això és molt sospitós."

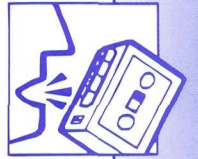
ple, treballar al carrer sempre és molt gratificant perquè si no t'agrada t'aixeques i marxes.

Quina importància tenen els premis per a un pallasso?

A mi em serveixen per poder cridar més fort per poder dir les coses

contestar que 12. Digues al teu pare que s'hi posi. Vaig parlar amb el seu pare i era veritat. Vàrem quedar d'anar-hi el dia 23 de febrer, que sempre és un bon dia per estar lluny d'aquí, per les seves connotacions especials. Uns dies abans ens vàrem veure. Ells eren uns nens que amb un ordinador i un mòdem estaven connectats amb gent d'allà i s'anaven explicant coses, els uns a Barcelona i els altres allà. Ens en vam anar cap a Bòsnia. Jo tenia en aquells moments 38 anys i els fills grans, l'un en tenia 17 i l'altre 14, i he de dir

ser una eina de col·laboració amb aquelles organitzacions que treballen sobre el terreny i que moltes vegades necessiten fer una campanya de vacunació i portar un pallasso, ja que sense pallasso pot ser molt diferent. I una altra cosa fonamental és explicar a la gent de les arts escèniques d'aquí que el món és molt gran i molt diferent i que entre tots hem de fer que sigui rodó. I això és el que anem fent, quan hi ha peles surten expedicions, quan hi ha problemes i conflictes busquem les peles.

Quants pallassos o companyies de pallassos col·laboren amb Pallassos sense fronteres?

Ens hem fet fins i tot massa grans per al meu gust. Ara deurem ser uns 500 grups,

Un moment de la seva actuació a Alpicat

que penso. Per un altre costat sempre són reconeixements, encara que un sigui un passota. Hi ha una sensibilitat humana que fa que perdís el c... i el vagis a buscar. En definitiva, a mi em serveixen per encoratjar-me i poder seguir i també cridar amb la veu més alta.

Com va néixer l'associació Pallassos sense fronteres i quins són els seus objectius?

Al Nadal del 92. Jo estava dinant a casa dels meus pares i em va trucar per telèfon una nena de l'escola Projecte, que és una escola on la meva germana fa d'infermera i em va dir: "volem que vagis a Bòsnia". Jo li vaig dir: "tu estàs boja, Bòsnia està molt lluny d'aquí. Hi ha 1200 Km. Són 160 fins a la Jonquera, de la Jonquera fins a Ventimiglia n'hi ha 600 i fins a Trieste n'hi ha 500. A més el viatge és molt car i jo no vaig massa sobrat". Em va dir que amb la seva furgoneta costaria 48.500 entre autopistes i gas-oil. Jo li vaig preguntar qui m'acompanyaria. "Jo", em va dir. "I quants anys tens?" li vaig preguntar. I em va

que em vaig quedar de pasta boniato en veure que uns nens de 12 anys em poguessin impulsar a mi a fer una cosa tan clara como era anar a fer riure a uns nens que ho han perdut tot i donar-los una espurna d'esperança. Quan vàrem tornar, ens vam dir: "i ara què fem?, hi hem anat, molt bé, això queda entre nosaltres com una experiència o hi hem de tornar?". Amb els Boni i Caroli, que són parents de la meva dona, vàrem organitzar un segon viatge a Varazdin i a la frontera vàrem haver de dir que nosaltres érem com els doctors without borders (metges sense fronteres). Nosaltres erem els Clowns without borders (pallassos sense fronteres). Vàrem fer un anagrama a la mateixa furgoneta i ens vam posar a vendre pins i samarretes per poder-hi seguir anant. Així va néixer aquesta aventura, que el que pretén és poder ser una eina en la qual els artistes de totes les arts escèniques tinguin la possibilitat de poder compartir la seva vida amb aquesta gent, per donar un suport psicològic a la gent que està en aquella condició de refugiats,

encara que hi ha gent que entra i surt de l'associació. N'hi ha gairebé a tota Espanya, a França, Itàlia, Suïssa, Dinamarca, Estats Units, Canadà, Mèxic, Brasil, Sàhara... Tenim bastants potes i potetes.

Quants projectes arreu del món ha dut a terme Pallassos sense fronteres en aquests anys, i quins són els que té actualment en marxa?

Pallassos sense fronteres ja ha fet uns 130 projectes. Bàsicament tenim tres llocs prioritaris com són els Balcans: Serbia, Croàcia, Bòsnia i Kòsovo; Després Centreamèrica, des de Chiapas fins a Colòmbia, encara que a Colòmbia darrerament no en podem fer ja que allà tot està molt i molt fofut; i després al Sàhara, on hi ha 170.000 persones que tenien carnet d'identitat com nosaltres que estan llançats entre pedres i sorra, sense clavegueram, sense aigua, sense llum, i practicamente sense aliments, esperant que algú es digni fer alguna cosa per ells. És per això que, des de fa tres mesos, cada dimarts anem uns quants, no

som molts, al municipi més proper d'on som i ens tapem els ulls durant un minut en senyal de vergonya i crec que és un acte que no deixaré de fer mai més, i ja no només pel

Sàhara, sinó per moltes altres coses. Aquest és un acte que també es fa arreu del món.

A part de fer projectes en aquests llocs, acudim quan hi ha hagut terratrèmols com a la ciutat d'Iztmitz, on curiosament el teatre va quedar dempeus i vam anar allà a fer un espectacle. Projectes sempre n'hi ha. Ara la Pepa Plana ve d'estar-se un mes a Guatemala.

actuar per als seus nens.

La resposta dels governs és diferent en segons quins casos, encara que nosaltres no parlem ben bé amb ells, però diré que per entrar a la franja de Gaza vam estar set dies a la frontera amb els israelians, i quan hi ha guerra tot val i és perillosíssim. Nosaltres, per exemple, hem d'anar molt en compte amb els aglutinajes perquè si nosaltres aglutinem 300 nens en una plaça, llavors som un objectiu militar. Quan hi ha guerra no hi ha governs, hi ha militars. De totes maneres davant segons quins militars jo m'hi trec el barret, perquè ens han ajudat moltíssim.

sense fronteres?

Nosaltres atraquem a tothom, és a dir presentem totes les sollicituds de subvencions hagudes i per haver, i després tenim una base de socis que ronden els 800 i que paguen cada mes, i moltes vegades els mateixos pallassos es financien les seves mogudes.

La tasca de Pallassos sense fronteres al tercer món està prou valorada per les institucions oficials, o creu que només es valora si la zona conflictiva on s'hi actua és notícia, si només s'hi presta atenció si surt per televisió?

Normalment estem tan posats en això de les històries mediàtiques

És més difícil fer riure un nen en un zona conflictiva?

Tenim un projecte al Kósovo on és molt preocupant la situació actual dels serbis, que estan igual que estaven els kosovars abans.

És sempre positiva la resposta dels governs dels països on actua Pallassos sense fronteres? On ha trobat més dificultats per poder actuar?

Ja he dit que a Colòmbia és molt perillós perquè t'hi jugues la vida, i nosaltres sempre pensem que no hem de fer mai l'última, sinó la penúltima. Però a Colòmbia no és problema del govern sinó dels paramilitars i la guerrilla i el perill és que quan fas coses en aquests països és com si anessis marcant amb una creueta a la gent que et ve a veure i després tu te'n vas, però ells es queden allà. A Palestina també hem treballat amb moltes dificultats, també a Armènia i a d'altres llocs. A nosaltres una vegada ens van segrestar els paramilitars croates perquè ells volien que nosaltres anessim a

No, és igual o potser més fàcil que aquí. Els nens que estan en aquests llocs no tenen absolutament res. Per tant, quan veuen una cosa així flipen. Aquí també, el que passa és que aquí flipen amb això, després tenen la tele, després tenen el cine i moltes coses. Els nens que estan en aquests tipus de països tenen uns altres problemes, però segueixen sent nens. El problema greu és que a molts els veus amb físic de nens, però ja no ho són pel que han patit. Nens a Colòmbia que amb 8 anys ja són assassins per venjar assassinats de la seva família, i aquí és on tenim més problemes, però en principi els nens són nens a tot arreu.

Quina és la font de financiació dels espectacles de Pallassos

que si no hi ha la foto de rigor costa molt. Això és un problema com que el nostre país no compti amb un ministeri d'affers estrangers. Per tant, quan vas a la Generalitat no hi ha un duro per a aquests tipus de coses i també és un problema els interessos que pot tenir Europa als llocs en conflicte. El món està molt xungo. El fet que cada dia arribin notícies que 200, 100, 30, 20 persones que estan com poden travessar Gibraltar des de qualsevol lloc i jugant-se la vida, no és perquè ells tinguin ganes de treballar als escorxadors d'aquí, ni de netejar-nos la porqueria. No és així, és que allà no s'hi pot viure, per això venen. I amb aquest problema els espanyols hi tenim a veure. Els francesos també, en el problema dels africans segura-

